

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XI. Post imperium delatum Carolo, consortium dominij remansit. Carolus reos capite damnat Romæ, qui rei erant læsæ majestatis erga Leonem. Consortium quoque probatur è constitutione Lotharij, qui ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

lo: quam non instituit de novo, sed jure su- premi domini, quod Romae obtinebat, in ruderibus antiquae urbis latentem restauravit. Qua in re de suo quoque aliquid contulit. Etenim qui antea consortes erant & socij ejusdem domini, nunc inaequali foedere conjungi videntur in detrimentum aliquod pontificiae dignitatis. Quare statim post illam renuntiationem Carolus à Leone Pontifice more antiquorum Principum adoratus est; ac deinde, omisso Patricij nomine, Imperator & Augustus appellatus; ut observat Eginhardus. Adoratio illa pro hominum conditionibus varia. Infimae sortis homines purpuram Principis, aut pedes, hi manus, pro sua quisque dignitate, Patricij verò pectus, deosculabantur. Leo pectoris vel etiam oris osculo novam Augusti dignitatem prosecutus est. Et Carolus ipse, ut splendorem sibi adjectum testaretur, omisit Patricij nomen, & imperatorium assumpsit. Tunc aperte professi sunt Romani se ab Imperio Graecorum discessisse. Quae ratio Theophanem impulit ut scriberet ab eo tempore Romam ad Francorum potestatem redactam: *ἡ πόλις τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν βασιλέων τῶν ἑσθλοῦν τῆς πατρῴας ἐξουσίας ἦν φερόμενη.*

XI. Attamen consortium domini obligatum non est, etsi accessione dignitatis in Carolo pontificia majestas aliquo pacto premi videretur. Quare post Imperium susceptum Carolus ut *majestatis lese* reos capere damnavit Romanos illos qui vitae Leonis insidiati erant. Quae sententia summum Leonis in urbem imperium suumque sancivit; maxime cum precibus Leonis poenam damnatis condonasset. Consortium quoque domini probatur luculentissime ex constitutione Lotharii Imperatoris, qua prudentissime cavet ut populus Romanus delectum unius legis faciat, ex cujus praescripto judicia peragi possint. Perturbata enim erat ratio judiciorum ob multitudinem populi è variis regionibus in urbem confluentis, qui Longobardica, Francica, vel Romana lege, pro suo quisque arbitratu, nunc hac, deinde illà judicia reddi contendebat. Praecipit ergo Lotharius, ut quam legem ex illis populus selegerit, ejus praecipua sequeatur; cujus violata poena illi infligetur *per dispensationem Pontificis & nostram*, inquit Lotharius. Carolus Calvus Imperator à Ioanne VIII. renuntiatus, consortium illud amovit anno octingentesimo septuagesimo sexto, solidumque jus in civitatem Romanam sedi apostolicae tribuit. Vnde post aliquot annos conquerebatur Eutropius Presbyter Longobardus, jura & consuetudines regni à Carolo in

Pontifices transcripta; adeo ut qui vice Imperatoris praefectus erat Romanis, tunc illis subiectus esset. Quare eleganter Constantinus Porphyrogenneta Imperator CP. juxta seculi sui statum scripsit circa annum nongentesimum decimum quartum, tringinta annis post Caroli Calvi liberalitatem, à Romano Pontifice Romano jure domini teneri; *ἰδιουχτοῦ τῆς ἐκείνου ἐξουσίας καὶ τῆς ἐξουσίας τῆς ἑσθλοῦς Πάπας.*

XII. Ceterum non est praetermittenda gravis difficultas quae oritur ex donatione Ludovici Pij; qui nihil sibi auctoritatis neque in Romanam provinciam neque in ceteras reservavit, praeter solas preces & *intercessionem* suam erga Pontificem, si quis à iudicibus oppressus ad se confugeret. Sed nostrae sententiae hoc nihil adversatur, quin potius Regum nostrorum pietatem commendat. Etenim Pippinus Patriciatum Ecclesiae Romanae contulit, id est, supremam administrationem, reservato sibi quoque Patriciatu suo. Carolus Magnus ex foedere cum Leone inito, dominium administrationi adjecit, dominio quoque sibi in solidum retento, absque usufructu: quod illi cum Imperatoris dignitate magis confirmatum est. Ludovicus communionem exercendae jurisdictionis, quam in gravibus saltem causis, patris exemplo, exercere potuisset, ab Imperio removit. Solum supererat jus regni, id est, potestas condendae legis, & fidei sacramento firmata praestatio, qua Lotharius usus erat. Hoc domini consortium, quod in hoc articulo superesse videbatur, Carolus Calvus in Romanam sedem summa liberalitate contulit. Inde fluxit mos ille adnotandi Pontificum annos in subscriptionibus diplomatum. Antea enim solis Principum annis temporum ratio constabat, juxta Novellae Iustiniani praescriptum. Quod secuti sunt omnes Romani Pontifices in actis publicis usque ad Carolum Magni inaugurationem. Tunc enim substituerunt Orientalibus, Occidentalium Imperatorum annos, non adhibita sui pontificatus annorum computatione. Sed post seculum nonum, jure illo regio usi sunt Romani Pontifices in suis diplomatibus. Etsi enim Iudaeorum Pontifices ea praerogativa fruerentur ut eorum nomina in actis publicis adnotarentur, idemque jus obtinerent olim Sacerdotes Augustales Nicopoleos, ut docet Arrianus; at tamen penes Christianos solis Imperatoribus hoc dabatur, donec Pontifices Romani hoc quoque jus sibi vindicarunt, postquam soli supremo urbis Romanae dominio potiti sunt. Quare constanter asserere licet, quid-

non est personae illius jura regni, & consuetudines illius. Intra Constantina illa consuetudo, quae voluerunt. Constant. Porphyrog. l. 2. de Thema.

Lib. 1. Macchab. de Simone Pontifice & de rebus publicis & de rebus privatis. Arrian. l. 1. Differt. Epist. c. 19. & de rebus publicis & de rebus privatis.

Eginh. in Annal.

Theophanes in Chronico.

Eginh. in Annal.

Lib. 1. Leg. Longob. l. 1. c. 17. Praecipit ut cum illis populus Romanus interregnum quasi lege vult vivere: ut talis lege, quae vivere praescribitur, vivat, illi lege amovetur ut hoc non possint tam velle quam dicit, vel tali quae populus vult, quod si non sententiam contra eandem legem fecerit, non legem illi praesentare debet, per dispensationem Pontificis & nostram.

Eutropius Presbyter renovavit potestatem cum Roma.